

[Bjørn Krogh.]

som sammen med den opståede internationale spænding har gjort det ønskeligt at ændre loven og søge på grundlag af de erfaringer, man har indhøstet, siden loven blev vedtaget i 1949, at skabe en civilforsvarslov, som bedre svarer til de krav, nutiden stiller til befolkningens civilbeskyttelse.

Jeg skal ikke her komme ind på alle enkeltheder i det foreliggende lovforslag — dem vil man sikkert få lejlighed til at drøfte i et kommende folketingsudvalg — men skal indskrænke mig til at omtale de mere væsentlige ændringer, som lovforslaget indeholder.

Det er afgjort en forbedring, at det i den nye affattelse af § 1, stk. 2, præciseres, at civilforsvaret også i fredstid kan yde bistand i katastrofetilfælde samt under andre tilsvarende forhold, der gør offentlig indgriben nødvendig.

Det nye stk. 3 i lovens § 5, hvori det pålægges indenrigsministeren at redegøre for de mere betydende foranstaltninger, der gennemføres, over for det folketingsudvalg, som er hjemlet i loven om civilt beredskab, må man hilse med tilfredshed, idet tinget herved altid vil kunne være orienteret om udviklingen inden for civilforsvaret.

Stk. 3. i den nye § 9 om overførelse af værnepligtige, der anvendes til civilt arbejde, til civilforsvaret er en følge af, at love, hvori dette var indeholdt, ophæves ved dette lovforslags vedtagelse. Det skal dog tilføjes, at denne bestemmelse aldrig har været benyttet tvangsmæssigt.

§ 11 drejer sig om en forhøjelse af aldersgrænsen, således at civilforsvaret ved dette forslag kommer på linje med forsvarsordningen med hensyn til forbliven i lægdsrullen indtil det 50. år. Men jeg er af den opfattelse, at denne bestemmelse vil blive praktiseret meget lempeligt over for de årgange, der under krigen gjorde tjeneste i civilforsvaret i lange perioder, og hvoraf der i 1960 blev stillet 5 000 mand til rådighed for civilforsvaret. Jeg henstiller, at man fortsat kun indkalder disse, når det er strengt nødvendigt.

I §§ 16-23 trækker man linjerne op for de opgaver, der påhviler politimestrene og de kommunale myndigheder, idet man søger at begrænse politimestrenes civilforsvars-

mæssige opgaver, da man må forvente, at de politimæssige opgaver i en katastrofesituation vil lægge meget stærkt beslag på politimestrene og de dem underlagte styrker, hvorfor det er foreslået at overføre de mere socialt betonede opgaver til kommunerne.

§ 28 skulle give kommunerne øgede muligheder for at få dækning for deres udgifter i forbindelse med civilforsvaret.

En væsentlig ændring i loven betyder den nye § 31, der indeholder muligheder for indkaldelse af forskellige grupper af værnepligtige til at gøre tjeneste i civilforsvaret. Det drejer sig om værnepligtige, der har trukket frinummer, værnepligtige, der er udskrevet som egnede til hjemmeværnet, men som ikke er indkaldt hertil, og som af forsvarsministeriet overføres til civilforsvaret, og det drejer sig om værnepligtige, der er erklæret for stedse uegnede til tjeneste i forsvaret, hjemmeværnet og civilforsvarskorpset, men hvis helbredstilstand ikke er til hinder for deltagelse i civilforsvaret. Den samme paragraf indeholder ligeledes bestemmelserne for disse værnepligtiges uddannelse og uddannelsestid samt genindkaldelse. Mig forekommer det, at disse bestemmelser er meget rimelige og lempelige.

Baggrunden for denne paragrafs indførelse i loven er også erfaringer, man har indhøstet i de år, loven har virket.

Den gældende lov bygger, bortset fra værnepligtige, der indkaldes til civilforsvarskorpset, stort set på, at de øvrige grene af civilforsvaret får deres personel ad frivillighedens vej. Der har i de forløbne år været udført et stort, dygtigt og påskønnesværdigt arbejde af disse frivillige styrker, både af kvinder og mænd, inden for de forskellige grene af civilforsvaret, men medens man i de første år fik relativt mange frivillige, har tilgangen i de senere år svigtet. Man har i øjeblikket kun ca. 20 000 frivillige, og det skønsmæssige behov ligger for den kommunale hjælpetjeneste i byerne på ca. 70 000-75 000. Man har således kun ca. 1/4 af de styrker, der skønnes nødvendige. Man har i de seneste år forsøgt med store hvervekampagner, bl. a. i København, hvor man fik 850 frivillige til den kommunale hjælpetjeneste efter en meget storstilet kampagne, og af disse faldt senere de 300 fra. I 1959 iværksatte man en kampagne i Gentofte, der foruden frivillig